

הפלגה, מן האינקבויציה של הנוצרים /
לפסול למפרע את הגידול, את כל
הנשמת שבאוצר, העתידות לרדת לעולם
בשנות דורות, לשגול מהם כבוד אדם ולהנרדון
למדרגת יורשים, נכדים, מפרשים ומחקים —
האם אין זה ממש רציחת נפשות ושפיכת
דם הכבוד של האומה?

מי נתן הרשות לוקנים שם בעליה
לחתום למפרע ספר ההווה של האומה
ולגנוז את כל הכחות החינוניים של הדורות
העתידים?

אמנם, כל זקן נושא אחרי החתימתו,
כי אין הוא משער לו את החיים אחריו.
אבל מי נתן כח ותוקף לפעלם של זקנים
אלו?

אמת, יש להסביר חיוון זה (והאם
יש חיוון בעולם, שאי אפשר להסבירו?)
אומה טרופה ופזיזה, הנתונה תמיד בין
נולה לגולה, שכל הייה הם בתפוזן ובנרודים
ומפדת תמיד מגני אבדות, אין בה כח
ליצא שפעת אושר. בעל כרה, היא פורקת
מעל שכמיה הלאים, כספינה הצפויה
לסביעת את המשא הרב. כן פרקה היהדות
מעל עצמה את כל העושר הצפוי לה,
מספר קהלת ואילך, גרשה מתוכה את האיש
מנצרת, את כרוך שפינוזה, אוריאל אקורטה,
הנריך הינה ומגרשת עד היום במקלה העתיק
כל כתיצירה רענן.

אמנם, יש לשער, שנכר במעשה זה
כחה של היהדות בבחינת "סימרא דימנא".
היהדות בבחינת, סימרא דשמאלא" היתה
תמיד קודעת רקיעים על כך. מימות "אחר"
ואילך היו תמיד אהרים מורדים. נצחת היהדות
מסימרא דימנא, אולם אוי לה מנצחונה.
מאות דורות עומדים ומכריויים על
עצמם ועצמנו: נשכרו נאון יעקב, מס
כת יצירה מישראל! הכפירה בכח היצירה

החילוני ואבן-עזרא הפותח הנחמד מוטלית
קצת בספק גדול —

אלא, שאם באמת הפצים אתם—היכולת
מוטלת אצלי בספק ספיקא — לפנינו את
רכבה של השירה העברית הצעירה, או
ראיית: תנו לנו חופש יותר לכתוב, מבלי
לשעבד אותנו אל מרות האילולים שלכם
ומבלי לכוף עלינו הרי השפעתם בניגית. אל-
נא תסמאו את עינינו בסט ריוטיפים מובהקים,
שכשהם לעצמם כבודם במקומם, אבל סוף-
סוף לא הלכו לדורות הם. ושנית: תנו לו
לסופר העברי לא סרואות, לא מידריות
אקדמיות וספחות על השכם, אלא דבר
פשוט יותר ריאלי, יותר פרוזאי, יותר ממשני:
חיים תנו לי, חיים כפשוטם וכמשמעם. תנו לו
היכולת להתפרנס מכתובתו העלובה והשאר—
הניתו לו להבשרון ויעשה את שלו. אחר-
כך — — — תוכלו לבוא אפילו בית כח
בקורת ובקיצצה בגטיעות כחפצכם, אלא שאל
תשכחו אפילו לרגע, שהיו וישנם מבקרים
גם סחוץ למתיצתנו, שם, כחויץ לרשותנו,
שאינם מצטמצמים תמיד כד' אמות של
שאלת הליטון והפוליטיקה הלאומית בלבד!

ואם אינכם יכולים למדאות את חובתכם
זו, אז אין לנו אלא שא"ה אהת: אפשר,
יורעים האדוניים הסבירים שכבר עבר זמנם
של האינדוליגניציות הקדושות? אפשר שיתנו
לנו לעבוד במנוחה, מבלי להציק אותנו
בסכסוכי תחיה ונרות שלהם? רבותי, אפשר
שנעשה קץ לבלקניות שכנו?

אבן-מאיר

גְּנִיזַת וַחֲתִימוֹת.

הגניזה והחתימה, שני כלי-זין אלו,
אשר היהדות השתמשה בהם בכל תוקף,
האם אין בהם ניצוץ, אפשר לאר כל

ילכו ההולכים. לא מת ולא ימות אלהי החיים. עוד לא נבכה את התמוז.

עוד אבנך ונבנית בתולדת בת ישראל.

אלף.

„הוצאת שְׁמִיבֶרֶל“

החידוש שבהוצאת-הספרים של שְׁמִיבֶרֶל. ראשית: הרחבות והענין היפה. רחבת ככל המוכנים וכמובן החומרי ביותר. הספרים יוצאים דחופים, בזה אחר זה, בזריזות שאינה עברית. בחידור וכשפע. שכר הסופרים נתעלה בפעם הראשונה למדרגה נבונה כזו, שלא הניע אליה ערויין השוק העברי. אפשר היה לקוות, שהעובדים בשדה הספרות העברית — בבעלי מרץ אנו מדברים. דוגמת: סופרי אומות העולם — שוב לא יסבלו מהיום ולהבא חרפת רעב ועוני, וממילא לא יהא עוד מקום מהיום ולהבא להתאוננות זו של בעלי הגש ורדיו על גורלם של הסופרים העברים, אותה התאוננות, שכבר נעשתה אצִינו גם כן לז'אנר ספרותי. ושערי ההוצאה היו פתוחים לרווחה, לפי שבעליה נהנו עין יפה בכל. כל אִשְׁנֵי הכתיבה כשרים הם וכל רבירי ספרות רצויים הם. לאו דוקא אלו שכבר נעצו אסקופה לרכים מחמת רוב זקנה ומשמוש וכבר הפיתו את נשמתם היתירה אל תוך השגר, השבִּירוֹנָה והככתם בסגנון תרון, ולאו דוקא האפיונים המתרפקים והמתרפקים באשכנזים ובהרכים של היכל השירה, אלו בעלי השפם הצומח הסלסלים בנרונם ובשער היתהם האיוכות ומעפרים בעפרות זהב בין שהם צעירים ממש ובין שהם צעירים לפי שגלחו את זקן-השיבה שלהם. הכל, הכל הבו לנו: סכנורי הריאליסמוס,

והכנין של ישראל נבלע בדמנו ונעשה אחד מקויה היסודים של הנשמה הישראלית.

יצרנו „תלמוד“, אשר כנינו אותו בשם ים—ואבדנו בין גליו בירדנו המון סרגליות ואבנים יקרות, שאין שום אומה ולשון נזקקת להן, ועוד מעט ונמ אנתנו לא נבין את לשוננו.

לפי שהיינו רק מפרשים. וזהו ענשנו. ומכל מקום אין נצחונה של היהדות הזאת שלם לגמרי. כנגד בעלי-הקרחה, האומרים לעשוף את קרהויהם בתלתי אבות, מגיחים לבאים מתקופה לתקופה. הין, היום ויהיו מורדים. שני זרמים נלחמים ביהדות, תן אלהים בבאים נצחון לצד שכנגד, לצד השמאלי!

אחד-העם, אצול זה מבית-המדרש, המתהלך כל הימים על פני נכסי-הרות של היהדות ברתנות של בן-אחווה ומאזיר בהנאת-נאות את השטחים רחבי-הידים של הנכסים ושועם להנאתו ספרוי-עין-הדר של אבות, כזו, כבן-אחווה ממש, לכל ציץ רענן. אחרי עשר שנים של ספרותנו — עשר שנים לספרות עם, הה מה גדולה התקופה! — הוא עומד ועושה את השבון נפשה, הוא מראה באצבע על השישותה של זו ומונה בהנאה כיוורת את מומיה. ובעיקר: הההלמה. אין לספרותנו כה-יצירה. מקוריות אין.

אחד-העם הוא הרב, רבו תלמידיו ההולכים בעקבותיו, אשר לבם מרא כפירה ככתנו תחת מסוה מליצותיהם ודברי-שבחיהם. ברדיצ'בסקי, בעל דכביה של אחד-העם, טען לשעבר כנגדו והיה תובע את דינו של החידוש והנידול.

שמענו, שגם ברדיצ'בסקי נעשה לבסוף ימיו בעל-תשובה, כבר בחדש ויהצוב לו קבר בקברות אבותיו, בין שכות קדושים וגולים בלים.